

Мелодија стиха – Марија Тодоровић

АКО ОСТАРИМ

Случајно ако успорим корак,
казаљке сата ако покварим,
попијем можда чај неки горак,
можда се збуним па остарим.

Можда на тајне залућам стазе
и ту ме златна опколи јесен,
скрије ми пут и путоказе,
па се уз њене боје занесем.

Можда ме време улови тако
док уопште за њега не марим,
да у замку упаднем му лако,
па не отмам се, већ остарим.

Ако грешком коса ми оседи,
на лице ми крадом слети бора,
бићу срећна што љубав не бледи,
што ми срце старити не мора.

Година се нимало не бојим,
знам, душу ми променити неће,
а док дишем, волим и постојим
будићу се са осмехом среће.

ИЗГУБЉЕНО БЛАГО

Повратну ми карту дајте
до вртова мог детињства,
да оживим ову јесен,
своје благо изгубљено
да пронађем и донесем.

Ту сам негде испустила,
журећи да што пре одем,
нестрпљива да порастем,
осмех много радоснији
и одважна крила ласте.

Остао ми тамо букет
жеља сјајних ко дукати,
са њих кап да узмем росе,
да те смеле жеље опет
змајевом ме снагом носе.

Морам ићи да у уши
вратим већ заборављену
зрикаваца песму нежну,
два-три свица запаљена
да ставим на косу снежну.

Да још једном бар протрчим
босонога и безбрижна
ливадама мојим старим,
грумен злата под џемпером
назад да прокријумчарим.

Да напојим жедно срце
мирисима, милинама,
на трен у њих да утонем,
гледајући руменија
и свитања и сутоне.

Жељену ми карту дајте,
а временску и просторну
границу ћу лако прећи,
месечине мог детињства
умем наћи и жмурећи.

Када опет дочепам се,
никад сасвим прежаљених,
драгоцених тих ситница,
отуда ће, мени слична,
вратити се девојчица.

СВЕТ ЗА СЕБЕ

Наизглед смо једни другим близу
и свет нам је дом по мери створен,
а ,ипак, смо туђи и далеки,
свако својим вратима затворен.

У пролазу пар срдачних речи
разменимо са лажном лакоћом,
па се опет удаљимо журно,
свако својом притиснут тешкоћом.

Растрзани и оптерећени
ко зна каквим наслеђем и дугом,
у скровишта мирна склањамо се,
свако својом заогрнут тугом.

Са судбином мрском непомирен,
али њеним загрљајем скопчан,
живи тако човек крај човека,
свако својим ћутањем закопчан.

Недокучив, мислима обузет,
за невоље туђе непробуђен,
у свет мали претвара се човек,
изолован, скучен и отуђен.

ПРЕСУДАН КОРАК

Између жеља и остварења
страха је амбис и оштра хрид,
чежњу и смелост, обично дели,
пресудан корак, превисок зид.

Некада је оно што ти значи,
иза зида сакривено све,
а немаш храброст за подвиг, који
препреку страшну срушити сме.

Докле год се на то не осмелиш,
зидови ће израстати свуд,
тек одлучан, више ниси себи
ни лош сведок, ни погрешан суд.

Без обзира шта би рекли људи,
савест ти је важнија од њих,
ти најбоље знаш шта исправно је,
макар било ван правила свих.

Између жеља и остварења
некада је довољно да знаш,
препреке су ништавне, тек онда,
кад без страха у њих погледаш.

